

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий колос

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX № 101 (2517). ● ВІВТОРОК, 22 СЕРПНЯ 1978 року. ● Газета виходить з 1939 року
Ціна 2 коп.

ЕНТУЗІАЗМ МОЛОДИХ — П'ЯТИРІЧЦІ!

СТЕНД ЖИВІВ

НА 21 СЕРПНЯ В ГОСПОДАРСТВАХ ОБЛАСТІ СКОШЕНО РАННІ ЗЕРНОВІ НА ПЛОЩІ 712,5 ТИСЯЧІ ГЕКТАРІВ. ОБМОЛОЧЕНО ВАЛКИ НА ПЛОЩІ 691,6 ТИСЯЧІ ГЕКТАРІВ. УСЬОГО НАМОЛОЧЕНО ЗЕРНА 2493,6 ТИСЯЧІ ТОНН.

На приз „Золотий колос“

СЬОГОДНІ МИ НАЗИВАЄМО ТИХ, ХТО ВДЕРЖУЄ ПЕРШІСТЬ У ЗМАГАННІ СЕРЕД МОЛОДИХ ЖНИВАРІВ СВОЇХ РАЙОНІВ.

ПЕТРІВСЬКИЙ РАЙОН

Андрій ГРЮХАН з радгоспу «П'ятихатський» — комбайном «Колос» зібрав хліб на 411 гектарах і намолотив 22 572 центнери зерна.

Юрій РОВЕНСЬКИЙ з радгоспу «П'ятихатський» — автомобілем ГАЗ-53 перевіз 2127 тонн зерна на відстань 15 кілометрів.

ДОЛИНСЬКИЙ РАЙОН

Валерій ГЛУЩЕНКО з колгоспу імені Фрунзе — «Колосом» зібрав зернові на площі 497 гектарів і вивіз з бункера 17 401 центнер хліба.

Леонід РОМАНОВ з районного об'єднання «Сільгосптехніка» — машиною «Урал-337» перевіз 2100 тонн зерна на відстань 30 кілометрів.

БОБРИНЕЦЬКИЙ РАЙОН

Іван ДРАЧЕНКО з колгоспу «Родина» — «Колосом» на 304 гектарі намолотив 11 921 центнер зерна.

УЛЯНОВСЬКИЙ РАЙОН

Петро ЧОРНИЙ з колгоспу імені Ульянова — жаткою ЖРС-4.9 скошив зернові на 312 гектарах.

НОВГОРОДКІВСЬКИЙ РАЙОН

Степан СУЛЬЖИК з колгоспу «Україна» — «Нивою» на 341 гектарі намолотив 12 126 центнерів хліба.

НОВОАРХАНГЕЛЬСЬКИЙ РАЙОН

Микола ТЕСЕНКО з колгоспу імені Енгельса — «Нивою» на 302 гектарах намолотив 11 318 центнерів зерна.

ГАЙВОРОНСЬКИЙ РАЙОН

Анатолій БІЛОКРИЛИЙ з колгоспу імені Ілліча — «Нивою» на 309 гектарах намолотив 11 115 центнерів зерна.

ОНУФРІЙВСЬКИЙ РАЙОН

Василь ГАВРИЛОВ з колгоспу «Путь Октября» — автомашиною ЗІЛ-130 перевіз 1100 тонн хліба на відстань 10 кілометрів.

Понад 100 000 тонн хліба продали державі хлібороби Олександрійського району. Успішно завершили жнива й трудівники колгоспу «Прогрес». Вони відправили в засіни Батьківщини 46 000 центнерів зерна, що на 4000 центнерів більше народногосподарського плану. Врожайність хлібної ниви досягла 37,2 центнера з гектара. Справжніми майстрами жнив показали себе молоді комбайнери Анатолій ЗБОРОШЕНКО і Григорій КАЛЮТА, шофер Сергій НУЖЕНКО. І тому радісними були обжинки.

Фото І. КОРЗУНА.

● Інтер'ю «МК»

ГАРЯЧА ЛІНІЯ: кожна хвилина на обліку

СЛОВО — ЖНИВАРЯМ

Володимир КОВАЛЕНКО, комбайнер колгоспу імені Фрунзе Олександрійського району:

— Мені пощастило цього літа працювати в районній «збірній» по збиранню врожаю. Було нас шість екіпажів — з колгоспів імені Шевченка, імені Карла Маркса, «Росія», імені Петровського і радгоспу «Білошівка». Звісно, всі комбайнери — знавці хліборобської справи. Нелегко змагатися із сильними суперниками. Але я не про це хочу сказати. Хочу поділитися враженням від роботи у «збірному» збирально-транспортному загоні.

Одинадцятий рік живу. Всього надивився: і господарського підходу до хліба, і педбалості. Успіх на збиранні залежить передусім від організації праці. Так ось у нашому загоні вона була

на високому рівні. Трапляється пеломка — біля комбайна відразу ж «Техдопомога». Тут і спеціаліст, і зварювальний агрегат. З наповненим бункером довго не стоиміш — начальник загону зорієнтується, приїде машина. І, що найбільш приємно, в якому б господарстві не працювали, скрізь про нас піклувалися. Дбали про смачний сніданок і калорійний обід, про свіжу воду і місце для відпочинку. І про повний нас інформували, про хід збирання врожаю в районі, області, країні. Одним словом, якщо й наступного року мені запропонують жинувати в складі такого загону, не відмовлюсь, погоджусь з радістю.

Андрій ШМАРКО, комбайнер колгоспу імені Кірова Олександрійського району:

— Не повезло мені цього літа. Почався жнива, кілька днів попрацював і захворів. Довелося лягти в лікарню. Добре, що удвох з братом відремонтували, налагодили машину на совість. То й не мав Іван зайвого клопоту. Поки я лікувався, на комбайні працював помічник бригадира тракторної бригади. Як я був здивований, коли повернувшись із лікарні, на дошці показників побачив своє прізвище! Так і написало: перше місце вдержує екіпаж А. Шмарка. Спочатку аж муляло стало: та при чому ж тут я, люди добрі?! Потім трохи охолонув, заспокоївся. І тоді зрозумів, що я для своїх товаришів — тут, поруч, у строю. Ім геть не хочеться бачити мене уворим, у лікарнянській піжамі. Стало тепло на серці.

Наступного дня вийшов на роботу. Жинувемо ще. Вже понад 6000 центнерів намолотили.

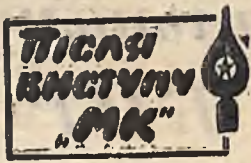
Катерина СТРАМКО, комбайнер колгоспу «Україна» Новгородківського району:

— Ну який з мене комбайнер, скажіть будь ласка? Лише короткострокові кур-

си трактористів закінчила взимку. Так голова наш, Валентин Вікторович Шульга, як почав умовляти і переконувати, що такі повинні я стати комбайнером, то гріх було відмовитись. У перші дні аж незручно було перед чоловіком (Микола у мене помічником вважається, а якщо по правді, то це я — помічник, та й то слабоватий) — усе він за кермом. Я годину посиджу — і вже стомлююсь. Незвична робота. Та вже через кілька днів почувала себе впевненіше. Навчив мене Коля й машину «чутти».

Закінчуємо збирання, а мені й жаль трохи. Ще б попрацювати. Чекайму наступних жнив.

ВІД РЕДАКЦІЇ. Понад 35 молодих жнивників області вже намолотили більш як по 10 000 центнерів хліба. Для кожного нинішні жнива особливі. А для всіх загалом — радісні. Бо і ужинок щедрий, і область уже продала державі понад мільйон тонн зерна. Ще повинніся засікам Батьківщини, ще працювати хліборобам. А тим, хто вже відживав, — чекати наступного літа.

«СКІЛЬКИ
КОШТУЄ
КРАПЛИНА
ПАЛЬНОГО!»

У рейдовому матеріалі під таким заголовком («Молодий комунар» за 18 липня 1978 року) було піддано критиці колгоспні імені Шевченка, «Родина» та імені Калініна Ульяновського району за нееконومی витрати на погане зберігання пального та мастил.

Секретар парткому колгоспу «Родина» т. ДАНИЛЮК повідомив, що виступ газети обговорено на розширеному засіданні парткому, правління колгоспу і комітету комсомолу з участю працівників інженерно-технічної служби. Критику визнано справедливою.

Завідуючого складом нафтопродуктів І. А. Поповича суворо попереджа-

но і зобов'язано додержувати розпорядку дня. Полагатимемо краще економити, устатковано резервуар для зливання відпрацьованих нафтопродуктів, придбано необхідний інвентар.

* * *

«Партком і комітет комсомолу, обговоривши на спільному засіданні матеріал «Скільки коштує краплина пального?», критичний виступ газети визнали справедливим, — повідомив секретар парткому колгоспу імені Шевченка т. КРИЖАНОСЬКИЙ. — Вжито заходів для запобігання неекономічному витрачання нафтопродуктів. Так, у корпусі молочнотоварних ферм

знято водопідігрівачі №300, що працювали на рідкому пальному, а на їхнє місце встановлено електричні водопідігрівачі №400. У кормоцех і на асфальтний завод завозяється лише літнє паливо. На складі нафтопродуктів встановлено додатковий резервуар на 25 кубічних метрів. Дизельне паливо завозяється регулярно, машини заправляються ним тільки після відстою. Контроль за витрачанням пального покладено на головного інженера колгоспу т. Дячка».

* * *

Голова правління колгоспу імені Калініна В. ШІДДАР і секретар парткому П. ШАРАНДАК пові-

домили, що виступ газети «Скільки коштує краплина пального?» обговорено на засіданні правління у присутності секретаря комсомольської організації В. Мошковської.

Недоліки, аналогічні в рейдовому матеріалі, спростували місце. Головному інженерові т. Капітанчуку та бригадірану тракторної бригади т. Чорнобаю вказано на незадовільний стан складу нафтопродуктів. Уже прокладено підпільний шлях до складу паливно-мастильних матеріалів, ведеться побілка цистерн і ремонт огорожі.

Правління господарства планує будівництво нової заправної станції.

ПОЧЕСНИЙ ЧЕКИСТ

Минуло 80 років з дня народження
Д. М. МЕДВЕДЕВА

Ім'я прославленого партизанського командира, радянського чекиста Дмитра Миколайовича Медведєва сьогодні широко відоме. Людина виняткової відваги і мужності, стійкий, принциповий комуніст, він був зразком кристалічної чесності і відданості Батьківщині. Наше молоді покоління знає Д. М. Медведєва як автора захоплюючих творів про своїх бойових друзів — «Це було під Ровно», «Сильні душі», «На берегах Південного Бугу».

Сьогодні, в день його 80-річчя з дня народження, ми шанобливо згадуємо Дмитра Миколайовича. Згадуємо й тому, що його життя і трудові діяльність пов'язані з нашим обласним центром.

Народився Д. М. Медведєв 22 серпня 1898 року в містечку Бежиці, що входило нині до складу м. Брянська, в родині майстра сталеливарного цеху Бежицького заводу. В сім'ї Медведєвих було тринадцятеро дітей. Дмитро змалку мав у ньому будинок і по можливості з'явився. Під час літніх канікул приходив на завод і допомагав батькові заробляти на шматок хліба.

3 жовтня 1917 року Дмитро Медведєв — активний учасник революційних подій, працює в Спілці металістів, у Брянській Раді робітничих, селянських і солдатських депутатів першого скликання. А коли запалала громадянська війна, двадцятирічний хлопець відстоює зі зброєю в руках завоювання Жовтня на Східному і Петроградському фронтах.

Починаючи з 1920 року, коли став більшовником, Дмитро Миколайович працює протягом десяти років в органах ВКП — ВЛКСМ у боротьбі з контрреволюцією, бандитизмом, куркульством та агентурною інтервенцією. Його знали і нині пам'ятають у Донбасі, в Одесі, Луганську, Харкові, Дніпропетровську, Києві та інших містах.

З березня 1934 року Дмитро Миколайович працює в Єлисаветграді головою організаційного відділу Головного політичного управління. Одночасно його обрали громадським головою спортивного товариства «Динамо». З ініціати Д. М. Медведєва і з його безпосередньою участю почалося будівництво стадіону (на місці нинішнього). В міській газеті

«Соціалістичний наступ» за 27 квітня опубліковано статтю Д. М. Медведєва, в якій він закликав кировоградців узяти активну участь у спорудженні стадіону.

7 травня 1934 року Д. М. Медведєв очолює міський комітет по фізичній культурі і спорту. Незабаром фізкультурний рух охопив широкі кола населення. За роком і результативністю масових заходів Кіровоградський міський комітет у справах фізкультури і спорту 1939 року посів перше місце в країні. Таким чином, історія розвитку спорту в нашому місті тісно пов'язана з ім'ям почесного чекіста, полковника Дмитра Миколайовича Медведєва.

Влітку 1941 року він очолює партизанський загін особливого призначення, котрий пізніше діяв у ворожому тилу. Потім досвідчений чекіст командував великим партизанським загonom «Переможці» на території Ровенської і Львівської областей. Нагадаємо, що з'єднання Д. М. Медведєва за 22 місяці провело 83 бойові операції, під час яких було знищено до 12 тисяч гітлерівців і бандитів.

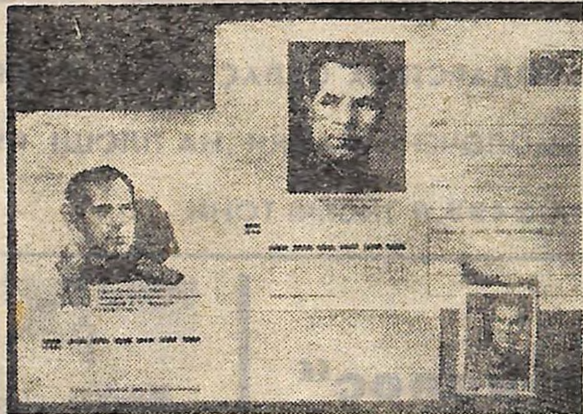
Саме в загоні Дмитра Миколайовича діяв безстрашний розвідник, Герой Радянського Союзу Микола Кузнецов. Про активні дії партизанів і підпільників розповіли у своїх творах сам Д. М. Медведєв. Ми лише додам, що за особливі заслуги в боротьбі з ворогами він удостоєний звання Героя Радянського Союзу, його нагородили чотирма орденами Леніна, орденом Червоного Прапора та багатьма медаллями.

1948 року Дмитро Миколайович опублікував повість «Це було під Ровно». Пізніше, за порадою бойових друзів, автор значно переро-

бив твір і доповнив його новими фактичними матеріалами. 1951 року книга вийшла під назвою «Сильні душі». Захоплюючі, глибоко патріотичні книги партизанського ватажка й сьогодні широко популярні не тільки в Радянському Союзі, а й за кордоном.

Помер Д. М. Медведєв 14 грудня 1954 року в Москві. Колишній Старопименівський провулок, де він жив в останні роки, названий його ім'ям. Є вулиця Медведєва і в Кіровограді.

В. САНДУЛ.

На знімку: козацький портрет Д. М. МЕДВЕДЕВА.

ЧИ БУВ ДОН-КІХОТ ЩАСЛИВИМ?

Таке запитання постало перед головним героєм п'єси Валерія Агратовського «Зустріч Малахова» і юнак у колоністській фуфайці відповів, відповів з розпучкою, з болем, викликом: «Хіба можна бути щасливим, коли тебе весь час обманюють?»

В основній проблемі «важкого» підлітка тагапрожі змогли розгледіти багато побіжних (але не другорядних). Вони не тільки «поставили» ці проблеми, а й донесли їх, збудили інші глядачів. Цього прагнув у сценічному вирішенні п'єси і головний режисер Тагапрожського державного театру імені А. П. Чехова Юлій Галмер'ян. Пригадується його ж вистава без антракту «Вірую!» за В. Шукшиним. І тут оригінальний прийом — журналіст перебуває серед глядачів, розмовляє з ними. Коли говорять, у залі вмикатися

світло, немов апелюючи до глядачів, запрошуючи їх до роздумів, нагадуючи про відповідальність кожної людини за майбутнє складного, «важкого» підлітка...

Саме це й визначило тему конференції глядачів, що відбулася після спектаклю з участю акторів, режисера-постановщика, учасників обласного семінару других секретарів районних комітетів ЛКСМУ і всіх присутніх глядачів.

Л. ПАНЧЕНКО,
другий секретар Гайворонського райкому ЛКСМУ.

Всю виставу я відчувала на собі погляд... У долі Андрія Малахова є частка вини й комсомолу. Ми ще мало вчимо молоді жінки для Батьківщини, для народу, рідко відверто говоримо про зміст і зміст життя. А робити це треба щоденно, тонко, вдумливо.

Виведені у спектаклі персонажі

децю прямолінійні, деякі зведені в абсолюти. Стригається й примітив, хоч і правдивий...

О. І. ВЕДЧЕВ,
старший технолог із Москви.
Чи всі ми святі? Ясно, що ні, кажуть нам зі сцени. Треба пам'ятати, що діти багато беруть від нас.

Т. КОЗАК,
інженер виробничого об'єднання вантажного автотранспорту 10661, комсомолка.

Звертає на себе увагу подача вистави. Швидкий темп змушує весь час бути в напруженні, триматися на гребені думки. Журналіст (актор В. Рошин), здається, трохи переграє, робить решту персонажів пасивними.

К. АНДРОЩУК,
бухгалтер, комсомолка.
А як на мене, то без журналіста не було б і проблеми.

А. КУДРЯЧЕНКО,
працівник обкому ЛКСМУ.

Мені довелося побувати в подібній колонії, зустрічатися і говорити з колоністами. Сценічний Малахов (актор В. Назаров) надто вже довірливий.

Хто ж винен у помилці Малахова? Відповідь на це запитання багатозначна, як саме життя, в якому все взаємозв'язане.

Вистава потрібна й корисна, дуже вчасна, сказав би я. Вона ще раз нагадує: емпірію злочинності — в байдужості та бездушності.

Ви звернули увагу — глядачі менше говорили про виставу, про акторів, а більше — про «важких» підлітків? Ім не байдужа порушена проблема, вони сприйняли сценічні образи як життєві й сучасні. І чи не в цьому найвища оцінка спектаклю?

А. СЕРІКОВ.

НА ТЕЛЕЕКРАНІ — КОМСОМОЛ

Республіканське телебачення почало новий цикл передач — «Комсомольська традиція». Телеглядачі вже мали змогу ознайомитися з першими передачами циклу.

У середу 23 серпня заіграватиме комсомольська організація орденоносної Кіровоградщини.

Про славний шлях комсомолу за 60 років, про героїчні і звичайні людські долі розповість передача «Комсомольська традиція», підготовлена Кіровоградською студією телебачення. Після виступу першого секретаря обкому ЛКСМУ О. Скідча підуть шість новел-розповідей героїв яких — комсомольці, і на закінчення — творчий звіт, святковий концерт.

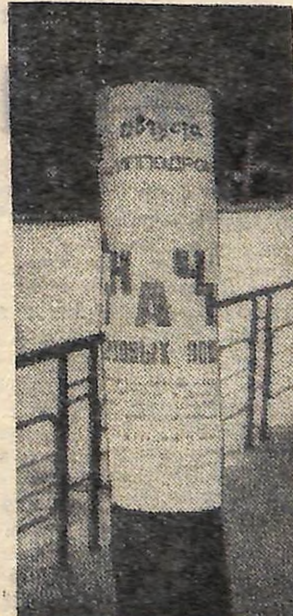
ФОТО-

КОНКУРС

ДО ПИТАННЯ КРАСИ

«ЗА» І «ПРОТИ».

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО,

До 60-річчя

з дня народження
В. Сухомлинського

ПЛЕКАВ УЧИТЕЛЬ МАЙБУТТЯ

В. О. Сухомлинський став взірцем для молоді, нажемо ми сьогодні. І в уяві постає життя, віддане школі, вихованню підлітків, вихованню підлітків, життя, що захоплює, нааєртає на високі думки, коли хочете — очисає і зцілює.

Саме слово «взірець» часто асоціюється з високою високою ідеологією. Щодо Василя Олександровича, то це не так. Я пам'ятаю його земною, чесною і чистою людиною. В цьому вбачається його величчя.

У спілкуванні з людьми, молоддю зокрема, вчитель тримався просто, без тіні погорди чи зверхності. Спочатку навіть не вірилося, що перед тобою Герой Соціалістичної Праці, вчений, автор багатьох наукових монографій і художніх творів. Та коли ти починав його слухати, вражали глибока ерудиція, знання життя і надзвичайна спостережливість.

Без Сухомлинського в школі і селі не проходила жоден захід. На «вогниках», диспутах, вечорах він не був байдужим спостерігачем, а разом з усіма захоплювався, сперечався, жартував. Головини у його стосунках з молодими були довіра, розмова на рівних.

Василь Олександрович багато уваги приділяв проблемі взаємовідносин юнака і дівчини, в яких він бачив майбутню сім'ю. Ще в 50-х роках при школі він заснував батьківський університет, його відвідували ті, хто збирався одружитися, молоді батьки.

За соціологічними підрахунками, більшість випускників Павлівської десятирічки будує міцні сім'ї. І найвищою оцінкою, подякою за піклування про майбутню основу Радянської держави звать слова вихованця Сухомлинського Ю. Жоленка: «...Коли в моєму житті була така важлива подія, як одруження, то ми з дружиною поклали квіти до пам'ятника добротворця».

Чисті зерна, зронені в юні душі, перейдуть у наступні покоління!

За життя В. О. Сухомлинський постійно підтримував зв'язки з обласною молодіжною газетою «Молодий комунар», виступав зі статтями про моральне, естетичне й трудове виховання. Його публікації викликали жвавий інтерес, прищеплювали кращі риси і якості громадянам Кратній Рад.

Учений-педагог часто виступав перед молодіжними колективами. Говорив завжди палко, його слова вражали й запам'ятовувалися. І донині в школі, «як носить його ім'я», в музеї, що відкрито на його честь, приходять багато людей. Кожен ділиться спогадами про зустрічі з чудовим учителем, про слід, який він лишив у їхньому житті. В такі хвилини я думаю: пам'ять про В. О. Сухомлинського вічна, як вічна його любов до дітей і юнацтва, що проміниться з його творів.

М. ЛИТВИНЕНКО,
член ради музею В. О. Сухомлинського.

с. Павлівка
Онуфріївського району,

Він стояв біля відчиненого вікна номера готелю аеропорту. Годинник показував сорок на одинадцять вечора. З висоти четвертого поверху було видно частину освітленої, виблискуючої після дощу вулиці, тротуар-коридорчик, стиснутий зеленню кущів, і верхів'я дерев.

У неспричинені двері з колу проникало олігоголубе світло від екрана телевізора, долінала мелодія болгарської пісні — давали концерт гості з братньої соціалістичної країни. Прогрипили, затіючи в далекій реві, реалістичний лайнер. І знову чулася хвилююча мелодія. Вона називалася щось далеке, приємне, хороше. Завтра на світанку літак вивезе його з цього величезного білокамінного міста і він назавжди попроситься з нею — мрією своєї юності.

Сорок на одинадцять. До її порога двадцять хвилин їзди тролісею... Двадцять хвилин їзди і тридцять чотири роки життя — вдалих, невдалих, часом і гірких.

Увора, вилітаючи в службових справах до цього міста, в якому він був протягом зразу ж після війни, коли ще сусідів чорніли коровки зруйнованих будинків, він почував себе неначе багатим, адже, крім не одного на поділ життя, він підсвідомо носив у душі теплі спогади про цю та багатьох коли-небудь зустрітих ту, якою мав, коли було йому вісімнадцять, ту, яку зустрів раз у соціалістичній Казахстану Коңсан. Тіло її тоді шістнадцятиріч. Ішов третій рік війни. Дівчина була евакуйована туди з цього селища, де вона мешкала, він учився літати на вишкучачі Яковлева.

Одного жаркого літнього дня він не караулював службу, охоронив склад, що знаходився на околиці селища. Здавши пост, він прийшов у скупому запинку від купки ящиків. Була обідня перерва. Із селища до улоговини, де паслося стадо корів, курною дорогою, що стелилася поблизу ящиків, пройшла група жінок. Набагато відставши від них, слідом чапало босоніж дівча з вуглястим по-хлоп'ячому плечиком, в батистовій блузці без рукавів. Дівчина дивилася в степ, де в мареві плавали телеграфні стовпи, будівлі військового табору.

Щось невідоме штовхнуло його окликнути її і спитати, кого вона виглядає з боку табору.

Дівчина зупинилася, трохи нахилила голову, подивилася на нього. Голубуваті її очі заискрилися, вона засміялася і вигукнула: «Вас, вас виглядаю!» Сказала і побігла в гарячий степ.

Він зустрічався з нею кілька разів, але не став її обранцем...

Через півроку, виїжджаючи з селища, вона, може, так, по-дружньому, мимовільно йому адресує своєї бабусі, котра мешкала в селищі, поблизу ось цього міста. Вони з матір'ю мали намір зупинитися тут, чекати батька з фронту.

Згодом він дізнався, що вона з батьками в Прибалтиці. А потім її слід загубився. Але привіще та адреса її бабусі лишилися в його пам'яті назавжди.

Вчора о третій годині дня він виїшов на привокзальну площу. На службу мав з'явитися тільки сьогодні. Підняв було в його розпорядженні. Приїжджі в чуже місто звичайно квапляться влаштуватися на нічліг, заглянути в книжковий зворотний пункт, але він, як завжди, не поспішав з цим, вірив — почувати просто неба не доведеться і вночі, коли слід. І ось, дивлячись на людський потік, він подумав, а чи не розшукати її бабусю? Бабуся була бабусею вже тридцять чотири роки тому, могла й померти... Однак людина безслідно зникнути не може, хоча б доти, поки живе хоч хтось один із тих, хто знав її...

У будочці довідкового бюро першою дівчиною відповіла, що селища з такою назвою, як він запитує, немає, а є щось подібне.

Спасибі їй за це. За десятиріччя назви могли змінитися, та й він міг запам'ятати їх не точно, і він поїхав шукати.

Мислячи. Він ходив вулицями величезного селища, яке потопало в садах, ступав у добротні дерев'яні й залізні ворота, за якими ховалися в зелені великі цегляні півтори-і двоповерхові особняки, гаражі, білі цементні доріжки. Ніхто її бабусі не знав. Тепер уже ним володіли звичайні для нього напояльність, упертість: раз приїхав у селище, то треба знайти. І він ішов далі, розшукуючи зустрічних, і, нарешті, зупинився коло воріт з потрібним йому номером. На подвір'ї

височів над кронами молодих дерев новий, прямо-таки «відгрозаний», як кажуть, двоповерховий на фантастично збудовані особняки. Дім. Але в ньому живуть молоді люди, приїжджі, котрі й своїх найближчих сусідів не знають.

Тоді він став міркувати. Її батько був кадровим військовим, наприкінці війни мав звання підполковника. Такого віку люди давно на пенсії. І якщо він лишився живим, то не міг не знайтися у рідні краї, про нього може знати якийсь військовий відставник.

Ному показали будинок полковника у відставці. Той був уже старим людиною з набриклими поганами: сидів на веранді, накрившись ковдрами, хоча надворі стояв теплий день кінця травня.

Почувши назване йому прізвище, старик сказав, що знає її батька,

В. КОЗЛОВ-КАЧАН

ХАЙ СВІТЛОЮ БУДЕ ПАМ'ЯТЬ НОВЕЛА

що той має в селищі половину будинку — дачу, а в місті — квартиру, де проживає разом з дружиною. Дача записана на неї, вона певною одружилася і теж проживає в цьому ж місті. Бабуся їхня давно померла. А в її будинку, що тепер уже має інший номер, проживають її рідні.

Він пішов до рідних. Слухав їх і не вірив. Тридцять чотири роки нічого не знав про неї, а це згадка три години — і в його блокноті і телефоні, і адресі її батьків. Її ж адреси рідні не знають.

Як бути? — думав він. — З її батьками він не знайомий. Чи могла мати записати якийсь курсант, що разів два стояв на гапчочу з її дочкою три з половиною десяти років тому? Та й вона напевно чим пам'ятає його. Що він скаже її рідним? Чого з'явився? Місяць тому їй сповнилося п'ятдесят. На металодіа він не схожий, та все це може здатися великою дурістю або дивацтвом... Розшукує ту, котру кохав колись... Чи не хвороба це? Чому люди так прив'язані до далекого минулого — до друзів дитинства, до тропіків, до своїх дібров — до всього того, що оточувало на початку життя?

Чому на старості літ людині хочеться вернутися в юність? — думав він, повертаючись у місто електрикою. — Може, тому, що тоді були найкращі, найшвидші поривання душі, були бажання, позбавлені цієї напівжиттєвої знегоди, практицизму, буденщини? Тоді ним володіла романтика, було багато неспівзвучних, манящих таємниць... Може, тому, що пам'ять тих років трішки відігріває охолоту душі? Кажуть, минуле — це мішки золота, за яке нічого не можна купити. Але якщо у людини є мрія, не потрібні їй мішки золота...

Він думав, зайти чи не зайти до її батька і матері, але йому потрібно було вулицею. Увійшовши в під'їзд, піднявся на другий поверх, постукав у двері і назвав себе не вагаючи.

Перед ним стояла пизенька, ще бадьора старуха — її мати. Почувши його прізвище та ім'я, вона злиновано мовила: «Так це ви?»

Прийшов її батько. Познайомилися. За часом згадали дитини Коңсан, куди старик навідувався, коли частина була на переформуваних; потім згадалися з нею.

— Здрастуй, це я, — сказав він у трубку так, немов товаришеві, з яким тільки вчора розстався.

— Яким чудом? Звідка? Чи надовго? — здивована кричала вона на другому кінці проводу.

— Приходь до батьків. Хочу подивитися на тебе, — сказав він.

Вона не могла прийти. Щось відправляла синові і ось-ось мав повернутися з роботи чоловік. Домоглися зустрітися сьогодні в центрі міста біля пам'ятника.

Батьки пропонували подивитися фотографію, щоб він міг пізнати її, але він відмовив:

— Не треба. Хочу перевірити зорову пам'ять.

І поїхав у готель. Сьогодні о чверті на сьому, заклашав руки за спину, він походжав навколо пам'ятника. Ірридіють чотири роки думав, де, як вони зустрінуться, як хвилювання переживуть, а тепер ходив, не відчувачи ніяких хвилювань.

Пого зупинили, взявши за руку заду.

— Ну, здрастуй, — сміялася вона. Він дивився на невисоку повноту жінку, старіючись згадати схожість із нею, шістнадцятирічною, і не знаходив.

— Пізнала? — спитав він.

— Це спитав... Та я хто, крім тебе, може так демонстративно крокувати біля пам'ятника?

Вони сіли на лавці в боковій алеї. Він уже знав, що вона була одружена, розлучилася, має сина, десять років жила у сестри на дачі, а п'ять років тому знову одружилася. Що могла вона ще повідомити про себе? Талантом бог не нагородив. Не очинили стильні часу, а говорити не вміла і не було про що. Та, якою мавив юнаком, зараз сиділа поруч і не хвилювала серця. Зустрілися на вулиці, він просто не звернув би на неї уваги.

Поглядав на її маленькі руки, що лежали на господарській сумці, як у бабусі згоріли, і думав про ті, колись міцні, засмагли руки, які протисну в пам'яті через роки. Все життя йому хотілося ще побачити їх, побачити її голубуваті іскристі очі, а на нього тепер дивилися якесь бліде-сіре і зовсім не променісті. Назвіть родинку на щоді, яка привертала тоді увагу, зникла.

У думці ще раз розгорнув перед собою її життя. Не міцним було зам'язки, потім десять років свободи розлученої молоді жінки... Роки, стомленість... Тепер прибілася до берега... Живе тихо, як видно, доглядає чоловікові, щоб дожити свій вік не одиноким.

Вона спитала, чи щасливий він. Відповів, що напевно чи є люди абсолютно щасливі.

Вона призналася: коли стало їй погано в житті, вона шукала його, бо пам'ятала, що, прощаючись, він сказав: «Буде погано — знайди мене». Але не знайшла. Зауважила, що він, як і тоді, по-військовому стрункий, а ось її чоловік із животиком, потім задала дурне, на його погляд, запитання: чи зраджував він дружину? Він не приховав подвигу її запитання, але вона не зніялася, а просто засміялася.

Вона поспішала додому, але він умовив її зайти до батьків. Старі чекали.

Подали на стіл. Згадали разом веселі роки і спільних знайомих по долині Коңсан.

Через годину вона знову заклапнула двері. Він провів її до дверей, легенько торкнувся губами її холодного лоба, так, як зробив це, прощаючись тридцять чотири роки тому, і двері зачинилися.

Концерт болгарських митців закінчився. Білокамінне місто заспало. Сьогодні, виїжджаючи в степ, він дивився на нього здалеку. Високий будинок щойно заселених районів виблискували у промінні сонця, неначе горісті острови серед океану. Він думав — безмежні українські степи, білокамінне місто і вона...

Завтра він поїде. Вона — його мрія — залишиться серед білих вулиць, зелених алей цього міста, тепер чужа... Вони давно чужі...

Чи потрібно було шукати її? — думав він. — Чого я хотів? Знайти? Знайти твій своє юності, а втратив мрію — жаринку, що зігрівала серце. Так раптом, так просто обкидав свою душу... Ні, не варт шукати зустрічі з тими, кого кохали тридцять з лишком років тому... Це обкрадає пам'ять світлої, гарячої юності.

Геть! Шиніше геть від реальної старості! Він вимкнув світло. Ліг. Намагався згадати її обличчя і не міг. Вона заслонялася усміхненим личком босоного дівчинки в пекучому степу...

СЕРЕДА

23 СЕРПНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімн України. 8.55 — Фільм «Вулиці Тринадцяти тополь». 10.10 — «Клуб кіноподорожей». 14.30 — «Твій труд — твоє висота». Кінопрограмма. 15.15 — «Народні мелодії». 15.30 — «Справи Московського комсомолу». 16.00 — «Кіт на вулиці». 16.30 — «Відгукніться, сурмачі». 17.00 — «Музична скарбниця». 17.50 — «Кіножурнал». 18.00 — Музичний фільм «Народні таланти». 18.20 — «Сьогодні — національне свято румунського народу — День визволення з фашистського ярма». Виступ генерального консула СРР у Києві Александру Унгуря. 18.30 — Камерний концерт. 19.00 — Вист. 19.30 — До 60-річчя ВЛКСМ. «Комсомольська традиція». Міровградська солесна комсомольська організація. (Кд на Республіканське телебачення). 20.35 — «Україна живе». 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — Чемпіонат світу з водних видів спорту. Фігурне катання. 21.50 — «Естрадні мистецтва». Н. Уквін. 22.35 — Естрадний концерт. По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Новини. 10.15 — В. Бєдний. «Норма». Вистава. 13.15 — «Горді імення — шахтар». 17.00 — Фільм «Юність». 18.00 — Новини. 18.15 — «За врожай 1978 року». 18.30 — Програма телебачення Румунії, присвячена національному святу румунського народу — Дню визволення Румунії з фашистського ярма. 21.00 — «Час». 21.30 — «Для вас, хлібороби». Концерт. 22.30 — Хоккей: «Соки» (Київ) — «Мод» (Швейцарія). З перервою. По закінченні — новини.

ЧЕТВЕР

24 СЕРПНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімн України. 8.55 — «Знак і мрія». Для юних техніків. 9.10 — Фільм «З добрих волі і без примусу». 14.30 — Док. телефільм «Індія: турботи і надії». 15.20 — «Знакомство з професією». Механізатори. 15.55 — Л. М. Толстий. «Творчий шлях». До 150-річчя з дня народження письменника. 16.55 — Телефільм для дітей «Нові пригоди Доні і Міни». 18.00 — «Кадри середньої ланки». Керівником підрозділу — високу підготовку. (Кд). 18.15 — Оголошення. (Кд). 18.30 — «Далекосхідні науковий центр». Передача 1. 19.00 — Фільм-балет «Мічирі». 19.25 — До 60-річчя Ленінського комсомолу. Фільм «Прощайте, голуби!». 21.00 — «Час». 21.30 — «Алкоголізм». Бєсєда лікарів. 22.00 — «Концерт С. Светланова». По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Новини. 10.15 — А. Качатурян. «Тайне». Вистава. 12.30 — «Екран молодих». «Третій трудовий». 13.15 — «Товари — народу». 16.45 — «Навітря». 17.15 — Слово про хліб». 18.00 — «Знаї, любі, беріжні». Юні друзі природи. 18.30 — Реклама. Оголошення. 19.00 — «Вісті». 19.30 — «Мистецтво — народу». 20.35 — «Україна живе». 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — До 60-річчя ВЛКСМ. Фільм «Добровольці». По закінченні — новини.

П'ЯТИЦЯ

25 СЕРПНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімн України. 8.55 — Концерт ансамблю пісні і танцю Київського обласного Паладу піонерів. 9.20 — Фільм «Прощайте, голуби!». 10.55 — Фільм «Добровольці». 14.30 — Док. телефільм до Дня шахтаря. 15.20 — «Шахова школа». 15.50 — «Російська мова». 16.20 — Концерт Заслуженої самохідної хорової капели УРСР Південно-Західного ордену Леніна залізничників. 16.50 — «Москва і москвичі». 17.20 — «Хлопці справжні». 18.00 — «Дені за днем». (Кд). 18.15 — Чемпіонат світу з водних видів спорту. Плавання. 18.45 — «Наши огляди». 19.30 — Фільм «Противники». (Подія). 21.00 — «Час». 21.30 — Конкурс естрадної пісні в Софії. 22.30 — Волейбол: збірна

СРСР — збірна Болгарії. По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Новини. 10.10 — «Слово про хліб». 10.55 — «Повітряні війська Тайши». 15.00 — Хоккей: «Соки» (Київ) — «Спартак» (Москва). 17.15 — Музичний фільм «Вічний раб-ноч оперети». 18.00 — «Україна живе». 18.10 — «Телефільм «Попов з Караїна». 18.30 — «Вісті». 19.00 — Футбол: «Динамо» (Москва) — «Торпедо». 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — Фільм «Дорога життя». 22.45 — «Одного разу ввечері». Ліричний концерт. По закінченні — новини.

СУБОТА

26 СЕРПНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімн України. 8.55 — Телефільм «Зустрілись гори і море». 9.20 — «Для вас, батьки». 9.50 — «Ганюка пошта». 10.20 — «Раді і життя!». 10.50 — Фільм для дітей. 12.00 — «Рух без нерозуміння». 12.30 — «Архітектура. Міста Сибіру». 13.00 — «Роби з нами, роби як ми, роби краще за нас!» (НДР). 14.00 — «Людина на землі». 14.45 — Ти, раб «Спортлото». 15.00 — Мультифільм. 15.30 — «Здоров'я». 16.15 — «На арені цирку». 17.00 — Футбол: ЦСКА — «Динамо» (Київ). У перерву — новини. 18.45 — «У світі тварин». 19.45 — Н.С. Бах. «Бранденбургський концерт № 3». 20.00 — Футбол: «Шахтар» (Донецько) — «Динамо» (Тбілісі). 21.00 — «Час». 21.30 — Конкурс естрадної пісні в Софії. 22.30 — Чемпіонат світу з водних видів спорту. Стрибки у воду. По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Новини. 10.15 — «Диваки-хлопчики». 10.45 — «Рапкові мелодії». 11.00 — «Суботній репортаж». 11.35 — «Пісні юності». 12.00 — Чемпіонат СРСР з кіноного спорту. 13.00 — Фільм «Дивитися у вічі». 14.25 — Для дітей. «Катрусья кінозал». 15.25 — До 60-річчя ВЛКСМ. «Комсомольська традиція». 16.25 — «Сатиричний об'єкти». 16.50 — «Телеслужба хорошого настрою». 17.20 — Концерт. 18.30 — «Вісті». 19.00 — Футбол: «Шахтар» (Донецько) — «Динамо» (Тбілісі). 19.45 — Г. Полонський. «Репетитор». Вистава. 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — «Продовження вистави «Репетитор». 22.40 — «На ланах республіки». По закінченні — новини.

НЕДІЛЯ

27 СЕРПНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімн України. 8.55 — Концерт Державного ансамблю пісні і танцю Татарської АРСР. 9.30 — «Будильник». 10.00 — «Служу Радянському Союзу!». 11.00 — Фільм для дітей. 11.40 — Чемпіонат світу з водних видів спорту. Плавання. 12.00 — «Музичний ісок». 12.30 — «Синьєва година». «Рішення липневого (1978 р.) пленуму ЦК КПРС — у житті». 13.30 — До 150-річчя з дня народження Л. М. Толстого. Фільм-вистава «Живий труп». 16.25 — «Міжнародна панорама». 16.55 — «Сьогодні — День шахтаря». 17.10 — Концерт, присвячений Дню шахтаря. 18.00 — Новини. 18.15 — «Клуб кіноподорожей». 19.30 — «Телефільм «Душень». 21.00 — «Час». 21.30 — Конкурс естрадної пісні в Софії. 22.40 — Спортивна гімнастика. Багатоборство. Жінки. По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Новини. 10.15 — Програма до Дня шахтаря. 11.45 — «В усьому винна Заліза». 13.05 — «Старт». 14.00 — «Слава солдату». 15.00 — Для дітей. «Пароль — Дружба». 15.50 — «Доброго вам здоров'я». 16.20 — «Твоя комсомольська юність». 17.05 — «Сторінки творчості». Янів Баш. 18.00 — «У світі веселих». 19.00 — «Актуальна напора». 19.45 — «Недільний сувенір». 20.35 — «На ланах республіки». 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — Фільм «Велике життя». По закінченні — новини.

Зприждофьцгитися!

**Запрошують
інститутами,
технікуми,
училищами**

ЮНАКИ І ДІВЧАТА!

**Кіровоградське
міське професійно-технічне
училище № 2
імені Героя Радянського Союзу
О. С. Бгорови**

ПРИЙМАЄ УЧНІВ

НА 1978—1979 НАВЧАЛЬНИЙ РІК.

Училище дає середню освіту і кваліфікацію за спеціальностями:

столяр будівельний (строк навчання — 3 роки),
малювальник (3 роки),
електромонтажник по освітленню, освітлювальних
та силових мережах і електроустановкам (3 роки),
муляр-монтажник конструкцій (3 роки),
штукатур-лицювальник-плитковик (3 роки),
слюсар по ремонту автомобілів (3 роки),
лицювальник-плитковик (1 рік),
машиніст баштових кранів (3 роки).

До закладу приймають без вступних екзаменів юнаків і дівчат з освітою 8—10 класів.

Учні забезпечують гуртожитком, парадним і робочим одягом, триразовим харчуванням, підручниками. Під час практики вони одержують третину зароблених грошей.

Час навчання в училищі зараховується до трудового стажу.

Училище має сучасний навчальний комплекс, де обладнано кабінети і лабораторії, майстерні, спортивний та актовий зали. В закладі є спортивне літнє містечко, працюють гуртки технічної творчості, художньої самодіяльності, спортивні секції. Є спеціалізовані групи зі спортивним ухилом — класична боротьба і велосипедний спорт.

Випускники-відмінники мають право вступати до вищих та середніх навчальних закладів на пільгових умовах, а також можуть бути направлені у вищі й середні навчальні заклади системи професійно-технічної освіти де навчання проводиться на повному державному забезпеченні.

Училище готує спеціалістів для комбінату «Кіровоградважбуд» — найбільшої будівельної організації Кіровоградської області.

Вступники подають заяву із зазначенням вибраної спеціальності, автобіографію, характеристику, свідоцтво про народження (оригінал) або паспорт (пред'являють особисто) документ про освіту, довідку з місця проживання, медичну довідку (форма № 286). 8 фотокартки (3×4 см).

Початок навчання з 1 вересня.

Адреса училища: 316026, м. Кіровоград-26, вул. Червонозорівська, 23. Телефони: 7-14-17, 7-12-81.

Іхати: автобусами №№ 2, 14 — до зупинки «Вулиця Мічуріна», № 29 — до зупинки «ПТУ № 2», тролейбусами №№ 2, 4 — до зупинки «Завод «Буддотель» або «Вулиця Королєнка».

ДИРЕКЦІЯ.

Професійне училище Чернігівського камвольно-суконного комбінату імені 50-річчя Радянської України

НАБІРАЄ УЧНІВ

НА 1978—1979 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

Заклад готує висококваліфікованих стрічкарок, рівничників, прядильниць, мотальниць-сукальниць, ткачів, крутильниць, операторів чесальних машин з умінням виконувати роботу контролера по освоєній професії.

До училища приймають без вступних екзаменів дівчат віком 15—20 років з освітою за 8—10 класів. Строк навчання на спеціальностях «Стрічкарка», «Крутильниця», «Мотальниця-сукальниця» та «Оператор чесальних машин» — 1 рік, на спеціальностях «Рівничниця», «Ткаля»: на базі 10 класів — 1 рік, на базі 8 класів — 2 роки.

Всіх учнів забезпечують стипендією в розмірі від 36 до 44 карбованців на місяць. Учні надають гуртожиток.

У період виробничої практики учні одержують 50 процентів згробітної плати.

Випускникам присвоюють 3, 4 і 5 розряди по вибраній спеціальності текстильника і видають атестат про закінчення училища.

Училище готує:
на базі 8 класів —
токаря,
електрогазоварників,
слюсарів електромонтажників,
слюсарів по монтажу металоконструкцій та устаткування,
слюсарів інструментальників по штампах, пристосуваннях і прес-формах,
монтажників електромеханічних і радіотехнічних приладів та систем;
на базі 10 класів —
машиністів мостових, козлових і консольних електрокранів,
слюсарів інструментальників по штампах, пристосуваннях і прес-формах,
фрезерувальників.
Тривалість навчання: на базі 8 класів — 3 роки, на базі 10 класів — 1 рік.

Олександрійське міське середнє профтехучилище № 1

НАБІРАЄ УЧНІВ НА 1978—1979 НАВЧАЛЬНИЙ РІК.

Приймають юнаків і дівчат віком 15 років і старших.

Прийнятих забезпечують: з трирічним строком навчання — триразовим харчуванням, вихідним і робочим одягом та взуттям, з річним строком навчання — стипендією в розмірі 30 карбованців.

Під час виробничої практики учням виплачують 33 проценти їхнього зарплати.

Юнакам і дівчатам надають гуртожиток. Вступники подають заяву, автобіографію, свідоцтво про освіту, паспорт або свідоцтво про народження, характеристику зі школи, довідку про стан здоров'я, медичну довідку про щеплення, 6 фотокартки розміром 3×4 сантиметри.

Адреса училища: Кіровоградська область, м. Олександрія, селище Олександрівське, вул. Ватутіна, 1.

ДИРЕКЦІЯ.

Знам'янське технічне училище № 2

ПРИЙМАЄ УЧНІВ

ДЛЯ ПІДГОТОВКИ КВАЛІФІКОВАНИХ КАДРІВ ПРАЦІВНИКІВ ЗАЛІЗНИЧНОГО ТРАНСПОРТУ ЗА СПЕЦІАЛЬНОСТЯМИ:

Черговий по станції — IV—V класів (строк навчання — 15 років, юнаків і дівчат із середньою освітою).
Електромеханік по автоматичній і сигналізації на транспорті (строк навчання — 2 роки, юнаків із середньою освітою).

Слюсар по ремонту тепловозів (строк навчання — 1 рік, юнаків із середньою освітою).

Учнім виплачують стипендію в розмірі, встановленому для учнів третього курсу технікумів, а відмінникам навчання — підвищену стипендію. Вихованців дитячих будинків, дітей інвалідів першої і другої груп беруть на державне забезпечення. При закладі є їдальня.

Тим, що мають особливу потребу, надають гуртожиток.

Капітанівське міське професійно-технічне училище № 10

ПРИЙМАЄ УЧНІВ НА 1978—1979 НАВЧАЛЬНИЙ РІК.

Училище готує для цукрової промисловості кваліфікованих робітників таких спеціальностей:

складач дифузійних ножів — електрозварник,
апаратник дифузії — столяр,
сатуратник-малювальник,
апаратник випарювання — муляр,
апаратник варки цукру — слюсар,
оператор центрифуг — токарь по металу,
слюсар контрольно-вимірювальних приладів та автоматизації,
електромонтер.

Випускників направляють на роботу на цукрові заводи.

На навчання без вступних екзаменів приймають юнаків і дівчат віком не молодше 15 років, які закін-

чили 8, 9, 10 класів, шляхом конкурсного відбору за свідоцтвом, вказаним в документі про освіту.

До груп електрозварників та електромонтерів приймають осіб віком 16 років.

Учнім забезпечують триразовим харчуванням, одягом, взуттям, комплектом постільної білизни, вони одержують у період практики 33 проценти зарплати.

Гуртожитком забезпечують у першу чергу сиріт і дітей інвалідів Вітчизняної війни та праці.

Строк навчання — 2 роки.

При училищі є вечірня середня школа.

Випускники подають на ім'я директора заяву із зазначенням вибраної спеціальності, свідоцтво або атестат про освіту, паспорт або (якщо не сповнилося 16 років) свідоцтво про народження, характеристику зі школи або з місця роботи, довідку з місця проживання із зазначенням складу сім'ї, довідку про стан здоров'я (форма № 286), довідку про щеплення (форма № 63), шість фотокартки розміром 3×4 сантиметри.

Всі, хто вступає до училища, проходять співбесіду з членами приймальної комісії.

Початок занять з 1 вересня.

Адреса училища: Кіровоградська обл., Новомиргородський район, смт Капітанівка.

ДИРЕКЦІЯ.

Світловодське технічне училище № 5

ДОДАТКОВО ПРИЙМАЄ УЧНІВ

НА 1978—1979 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

НА СПЕЦІАЛЬНОСТІ:

токаря по металу,
слюсара механоскладальних робіт,
слюсара по ремонту промислового устаткування,
фрезерувальника,
виготовлювача печатних плат.

Приймають юнаків і дівчат віком до 25 років із середньою освітою.

Строк навчання — 10 місяців.

Учні одержують стипендію в розмірі 70 карбованців на місяць. Крім того, їм видають грошову плату в розмірі 33,3 процента за роботи, виконані під час практичних занять.

Час навчання в училищі зараховується до загального трудового стажу.

Початок занять з 1 вересня.

Вступники подають заяву на ім'я директора, атестат про середню освіту, свідоцтво про народження, медичну довідку (форма № 286), характеристику зі школи, автобіографію, довідку з місця проживання, 6 фотокартки розміром 6×4 см.

Адреса училища: 317000, м. Світловодськ, вул. Приморська, 10. Телефон 77-65.

ДИРЕКЦІЯ.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

БК 21191.

Обсяг 0,5 друж. арк.

Зам. № 351,

Індекс 61197,

Тираж 59 200.

Газета виходить
у вівторок, четвер,
суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» —
орган Кіровоградського обкому
ЛКСМУ, г. Кіровоград.
Газета публікується
на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова
обласного управління у справах видавництва,
поліграфії і книжкової торгівлі,
м. Кіровоград, вул. Глібки, 2.